

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 11-2003

Fråga om omprövning enligt 5 kap 5 § skadeståndslagen

En skadelidande, vars skadeärende hade slutreglerats då hon var i arbete på heltid, blev sedermera helt förtidspensionerad. Denna förändring av hennes förhållanden har nämnden ansett utgöra en sådan väsentlig förändring som förutsätts i 5 kap 5 § skadeståndslagen för rätt till omprövning och detta trots att försämringen av hennes arbetsförmåga inte medförde någon stor inkomstminskning procentuellt sett.

I ett yttrande den 20 januari 2003 anförde nämnden bl.a. följande.

”Nämnden har tidigare den 1 november 1993 avgett yttrande i ärendet. Invaliditeten var bedömd till 15 procent enligt då gällande tabellverk. Beträffande inkomstförlusten konstaterade nämnden att MGs arbetsgivare garanterat henne bibehållen lön som vårdbiträde och att någon inkomstförlust därmed inte torde uppstå.

MG har nu under återopande av sjukskrivning efter diskbräck i ländryggen och av förtidspension fr.o.m. maj 1998 begärt omprövning av ärendet beträffande inkomstförlust. MG hävdar sammanfattningsvis följande. Hon har upplevt hela skadebilden som ett enda gemensamt trauma. Hon har påtalat ländryggsbesvär alltsedan skadan inträffade, men besvären har ansetts ha samband med nackskadan. Diagnosen att hennes besvär härrör, inte bara från nacken, utan även från skador i ländryggen har däremot inte ställts förrän år 1994. Journalanteckningarna innehåller inte någon utredning om sambandet mellan ländryggsbesvären och trafikolyckan. Före olyckan var hon helt frisk.

MG har återopat till stöd för samband mellan hennes ländryggsbesvär och trafikolyckan bl.a. ett intyg utfärdat av överläkaren JM vid Gällivare sjukhus den 12 juni 1997. Hon gör gällande att hon har gjort inkomstförluster vilka i sin helhet måste anses vara orsakade av bilolyckan år 1987.

Bolaget anser att de förutsättningar som krävs för omprövning inte är uppfyllda vare sig medicinskt eller ekonomiskt. Bolaget har rådgjort med sina medicinska rådgivare. Ortopeden TT har angett i sitt yttrande bl.a. att sambandet mellan MGs nuvarande ländryggsbesvär och trafikolyckan är helt osannolikt. Ortopeden TW har bedömt att 1/3 av MGs arbetsförmåga grundar sig på de kvarstående besvären efter trafikolyckan och att 2/3 grundar sig på konkurrerande besvär. Bolaget framhåller vidare att även om hela MGs arbetsförmåga skulle anses bero på trafikolyckan gör hon inte förluster i sådan omfattning att de kan anses vara väsentliga. Bolaget har redovisat MGs förluster i en kalkyl med både hennes och bolagets beräkningar.

MG har inte accepterat bolagets bedömning. Hon betonar att bolaget använt sig av fel inkomstunderlag samt att även pensionsförlust kan uppstå.

Nämndens bedömning

Enligt 5 kap 5 § skadeståndslagen kan frågan om ersättning för inkomstförlust omprövas om de i kapitlet avsedda förhållandena som legat till grund för ersättningens bestämmande väsentligen har ändrats.

MG har sedan ärendet slutreglerades beviljats hel förtidspension. På den föreliggande medicinska utredningen i ärendet kan nämnden inte finna visat att det är klart mera sannolikt att hennes besvär i ländryggen har orsakats av trafikolyckan än att de har annan orsak. Någon försämring av den tidigare bedömda nackskadan är inte heller påvisad. Därmed ger det medicinska underlaget inte tillräckligt stöd för annat antagande än att ca en tredjedel av hennes arbetsförmåga får anses orsakad av trafikskadan. Denna förändring av hennes arbetsförmåga har av nämnden inte kunnat förutses vid den slutliga prövningen. Hennes försämrade arbetsförmåga medför inte någon stor inkomstminskning procentuellt sett, men denna försämring av arbetsförmågan får likväl, enligt nämndens mening, anses utgöra en sådan väsentlig förändring av förhållande som legat till grund för ersättningens bestämmande som bör föranleda en ny prövning av livräntan. Omprövningssituationen i detta fall – som gäller skadans påverkan på arbetsförmågan - skiljer sig från den som Högsta domstolen i NJA 1998 s. 867 hade till bedömning. I det rättsfallet, som enbart gällde en förändring av samordningsförmåner, bedömde domstolen att såväl den omständighet som åberopades för omprövning som dess effekt på ersättningen skulle vara väsentlig. I förevarande fall får, enligt nämndens bedömning, väsentlighetsrequisitet anses vara uppfyllt genom den förändring av arbetsförmågan som skett. Grund saknas för att härutöver uppställa ett krav på att en väsentlig förändring skall föreligga även av ersättningens storlek.

Som ovan har angetts gör nämnden bedömningen att förutsättningarna för omprövning enligt 5 kap 5 § skadeståndslagen är uppfyllda. Till följd härav förordar nämnden att ersättning för uppkommen skadebetingad inkomstförlust bör utgå. Nämnden förordar att ersättningen utgår från det inkomstunderlag som beräknats av bolaget. Ersättningen bör således lämnas med, i avrundade belopp enligt följande.

0 kr 1994
2 600 kr 1995
2 900 kr 1996
0 kr 1997
400 kr 1998
1 300 kr 1999
2 000 kr 2000
1 900 kr/år fr.o.m. den 1 januari 2001 till dess att MG fyller 65 år.”

.....

Skiljaktig mening

I ärendet från X-bolaget angående ersättning till MG (dnr 2373-2002), är LF och JR skiljaktiga i fråga om ersättning för inkomstförlust och förordar att MG inte ersätts ur trafikförsäkringen för inkomstförlust. De anför att förändringen av MGs arbetsförmåga i förhållande till tidigare bedömning visserligen bedöms vara väsentlig, men att det därtill krävs att den ekonomiska förlusten ska motsvara minst 10 procent av inkomstunderlaget för att förutsättningarna för omprövning skall anses uppfyllda.

(dnr 2373-2002)